

ningen, vil det ofte være hensigtsmæssigt at lade virksomheden indgå i den samlede beregning.

Stk. 5 foreslår, at afgiften i særlige tilfælde kan nedsættes. Sådanne tilfælde kan f.eks. opstå ved betalingsstandsning eller konkurs samt i forbindelse med stiftelse og ophør. Nedsættelse af afgiften vil bero på en konkret vurdering under hensyntagen til, om virksomheden kun har været under tilsyn i meget kort tid, virksomhedens størrelse, økonomiske forhold samt Finanstilsynets arbejdsmængde med virksomheden det pågældende år.

I § 75 *j* foreslås en regulering af tidspunktet for opkrævning af afgifter i *stk. 1*. Afgifterne beregnes i november.

Stk. 2 foreslår, at afgifterne kan inddrives ved udpantning. Bestemmelsen viderefører gældende regler.

Bestemmelsen i § 75 *k, stk. 1* er ny. Det foreslås, at overskud og underskud reguleres over en opsparingskonto. Overskud og underskud opstår som forskel mellem den opkrævede afgift og Finanstilsynets udgifter det pågældende finansår.

Efter det hidtidige system blev en eventuel difference mellem den opkrævede afgift, som var fastsat på grundlag af et skøn over årets udgifter, og Finanstilsynets realiserede udgifter overført som et samlet beløb til det efterfølgende finansår. Idet det hidtidige system gav anledning til bevillingstekniske vanskeligheder, foreslås systemet ændret.

I § 2 foreslås det, at en eventuel difference mellem den opkrævede afgift og den faktisk indbetalte afgift overføres som et samlet beløb til afgiftsopkrævning det efterfølgende finansår. En difference kan f.eks. opstå, hvis en virksomhed er under ophør.

Til § 2

Til nr. 1

Forslaget er en følge af, at pengeinstitutter kan udøve leasingvirksomhed efter den nuværende retstilstand, når der er tale om finansiel leasing. Definitionen af, hvad der er finansiel leasing, har vist sig at være vanskelig at foretage i praksis.

Det foreslås derfor, at der i bank- og sparekasseloven bliver indsat en beskrivelse af, hvilke leasingaktiviteter pengeinstitutter må udøve.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger, hvilke leasingaftaler pengeinstitutterne må indgå. Indgåelse af disse aftaler vil være omfattet af pengeinstitutvirksomhed efter bank- og sparekasselovens § 1, stk. 4. Udover de leasingaftaler, der er omfattet af bestemmelsen, må pengeinstitutterne indgå accessoriske leasingaftaler efter bank- og sparekasselovens § 1 a, stk. 2. Den accessoriske leasingaftale skal være indgå-

et som opfølgning eller supplerende af en leasingaftale omfattet af den foreslåede bestemmelse. Der skal således være en sammenhæng mellem aftalerne, selvom de ikke nødvendigvis skal vedrøre samme type aktiver. Den accessoriske aftale vil typisk blive indgået på foranledning af kunden, der pludselig får et behov, som ikke var til stede ved indgåelsen af hovedaftalen. Eksempelvis vil udskiftning af enkelte biler i forbindelse med en aftale om leasing af en bilflåde eller udskiftning af dele af en leaset produktionslinie som udgangspunkt være lovlig accessorisk leasingvirksomhed.

Ved nutidsværdien af en leasingkontrakt forstås den tilbagediskonterede værdi af de fremtidige betalinger. Ved fastsættelsen af tilbagediskonteringsrenten tages der udgangspunkt i den rente, som instituttet har anvendt ved kontraktens udarbejdelse.

Ved leasingtagers samlede forpligtelse forstås summen af de pengeydelse, som leasingtager skal betale til pengeinstituttet i løbet af aftalen.

Restrisikoen omfatter restrisikoen på alle aktivformer, inklusive fast ejendom, flyvemaskiner m.v., der leases med en restrisiko, der højest er 35 %. Finanstilsynet kan dog fastsætte regler, der efter § 1 b, stk. 1, 3. pkt., giver mulighed for en større restrisiko på enkelte typer aktiver.

Bestemmelsen ændrer ikke, at pengeinstituttet kan erhverve fast ejendom indenfor grænsen i § 25. Hvis ejendommen ikke er udlejet eller såfremt en leasing- eller lejekontrakt indebærer en større restværdi end 35 pct., vil hele den bogførte værdi af ejendommen indgå ved opgørelsen af beholdningen af ejendomme i henhold til § 25.

Efter forslaget kan Finanstilsynet udstede regler, der ændrer procentsatsen for visse letomsættelige aktivgrupper. De pågældende aktiver skal kunne handles på et brugtmarked, hvor værdien af aktivet ved kontraktens udløb er sikker. Jo større sikkerhed værdien af det brugte aktiv kan fastsættes med, des større restrisiko kan der tillades. Ved disse aktivgrupper er pengeinstitutrets risiko ved besiddelse af aktivet mindre, og pengeinstitutterne kan derfor have en større eksponering på de pågældende aktiver. Der tænkes i den forbindelse blandt andet på leasing af rullende materiel. Leasing af rullende materiel vil ofte være kendetegnet ved, at aktiverne kan afsættes på et vel-fungerende brugtmarked, og ikke udsat for så hurtig en værdiforringelse.

Efter *stk. 2* kan der foretages fradrag i restrisikoen, hvis tredjemand hæfter for en del af restrisikoen. En sådan hæftelse kan eksempelvis opstå, hvis forhandleren har forpligtet sig til at købe aktivet tilbage til en